

ΡΟΜΙΛΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εκκοσόν και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν ἀκούομεν γῆν τῶν Παρθινῶνων.

Εἰπωσὶν τοῦ Σεπτεμβρίου,
ἀρχὴ τοῦ νέου Βουλευτηρίου.

**Περικλέτος, Φραουλάης,
κὲν ἡ παρὰ τὰς ἑβδολύς.**

Φ.— Λοιπὸν τὴν βλέπεις τὴν Βουλὴν,
τὴν βλέπεις τὴν ἀμαρτωλὴν,
τὴν ἐν πολλαῖς ἀληθινὰ παροῦσα ἀμαρτίας
καὶ τόσαις ἀμαρτίαις.

Λοιπὸν τὴν βλέπεις, Περικλή:

Π.— Τὴν βλέπω, πατριώτη.

Φ.— Ἐκτίμα τὴν, ἐξέματι τὴν, καὶ κατακρινόμεθα.

Δὲν εἰν' ἐκείν' οἱ βουλευταί,
κοῦ γ' γινώσκεις, ἀγαπητέ.
Δὲν εἰνε πλέον ἡ Βουλὴ
τῶν πάσαις λογιότατων,
καὶ πᾶσις ἀρετῆς ποιεῖ
καὶ κλοῦτον εἰς τὴν ἰσχυρῶν.

Τώρα φθόν' ἢ δυστυχίαν
μὲ κατάνειν ψυχῆς
καὶ μὲ πτήσιν διανοίας.

Ἡ κυρὰ Μεγαλόληνη
σήμερον πικρὰ θρηγεῖ
μ' ἕνα σάκων μετανοίας.

Οἱ, ἢ τρισυθλία λέγει,
ἔως ἀμαρτίας φθίνει
κ' οἴστρος τῆς ἀποκαίας τὴν νοσοῦσαν μου ψυχὴν,
καὶ τὰ χεῖρα δὲν ἀφίει νὰ ψελλίσουν πρόσουχην.

Σὺ γὰρ εἶ τῆς ἀκουσῆς
τὸ κεφάλι τοῦ χροῦ,
καὶ ὁ Στρατός μὲ τὸν Σορμὰ
πρὸς μετάνοιαν τὴν φρεσίν.

Οἱμοι, λέγ' ἡ τρισυθλία,
ποῦχα τόσα μεγαλεῖα
καὶ ἄπειρ' ἀγαθὰ καὶ ἄδρα,
τοῦ Στρατοῦ τοὺς πόδας τώρα

Ἔτος χίλια καὶ ἑννὰ καὶ ἑνμυρία,
νέα πλάσις τὰ νέρη περὶ σῶα.

Χίλια καὶ ἑννῆκτα λογαριάζω τώρα
μὲς σ' αὐτῆς Ρωμιοσύνης τὴν μεγάλη μύρα.

μὲ τῆς κλοῦβιας κεφαλῆς μου θ' ἀκουσῆσω τοὺς βοστράχους,
ὄν ποδὸν μεγάλους ἤχους
ἤρηθισα τοῖς δισί
τάχω τώρα σὺν χαμένα,
καὶ ἔγνοις, λαέ, καὶ σὺ
πᾶς μὲ πᾶσι τρία καὶ ἕνα.

Βλέπεις τούτῃ τὴν παλιὰ,
ποῦ μὰς ἐβαλες θηλειὰς
Μ' ἕνα μάτ φλογερῶ,
Περικλή, τὴν ἀντιμωρῶσα...
κάνα πᾶς δὲν, τὴν γνωρίζω
καὶ γιὰ νῆα τῆς θαρῶα.

Μὰ καὶ σὺ, βρε Περικλέτο,
κότταξέ τὴν μὲ τὸ κἄλι...
ἔργεται πού λὲς ἔρετο
σὺν ἀλλοθίτη, σὺν ἄλλῃ.

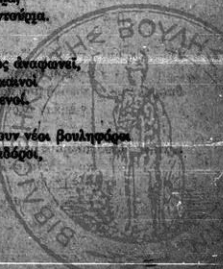
Ἔλα, Περικλέτο, τώρα
τὴν παλιὰ Βουλὴν συχώρα.
Θεὸς χωρέστην τὴν καημένη...
πᾶσιν μετανοαμένην.

Ἡ παλιὰ τὰ κακαρόνι
καὶ μὲ νῆα ξεφυρόνι,
καὶ ἔν μεγάλη τελειῇ
ὁ λαὸς ἐπικροτεῖ.

Συχωράτε τὴν παλιὰ,
καὶ οἱ τοῦτῃ τὴν καινούρια
χαρτέτα μὲ βολέει,
χαρτέτα μὲ σπαστοῖα.

Ἄρατε λοιπὸν τὰς πύλας, ὁ λαὸς ἀνασπᾶται,
καὶ εἰσελεύσονται καινοὶ
ὄχι οἱ πρότερον νεοὶ.

Ἄρατε λοιπὸν τὰς πύλας, νῆσθαι νῆα βουλευτῆρας,
ὄχι οἱ κρηφὴν λιμυρόροι.

ποῦ δὲν ἴβραν ποτὲ τὼν εἰς τὸ στόμα μουζαίρα
 κ' ἔκαναν τὴν νύκτα μέρα.
 Βοηθεῖς τοῦ Ζορμπά
 κ' ἐθε σήτωρ περ' ἀθήρας
 εἰς τὸ νῆμα κολιμαῖ
 μὲς καινούρας κολυμβήθρας.

Βλέπω στοὺς κληροῦς ἐκείνους,
 τῆς πατρὸς τοὺς σωτήρας,
 βλέπω νέους χαρακτήρας
 ἀληθῶς ἀδαμαντίνους.

Τώρα θὰ τιμοῦν ἀξίαις
 καὶ τἀληθινὰ τὰ φῶτα,
 καὶ μεγάλας ἀτάξιας
 δὲν θὰ κάνουν ὅπως πρῶτα.

Ὅλοι μεγάλη δίαιτα θὰ κάνουν' σ'ὸ φαγὶ τῶν
 κ' ἄλλοι θὰ κέρνουν ἀριστά γιὰ τὴν διαγωγή των.
 Ἄλλὰ κ' ἀγακαλύφεις θὰ τύχουμεν ἀπανίας,
 κ' ὁ Ράλλη, μεχλιβάνη,
 εὐήρη τὸ βοτάνι
 τῆς Ὑπουργομανίας.

Εἰς τὸν ἀνακαλύφαντα τιμὴ πολλὴ προσήκει,
 κ' ἐκείνους, ὅπου μαίνεται νὰ πᾶρ' Ὑπουργιλία,
 θὰ κέρνῃ, Περιπέτο μου, τὸ γιαντζὸ τοῦ Ράλλη,
 κ' ἔδωθε πάνε κ' ἄλλοι.

Ἐκείνους τοὺς ἀμαρτωλοὺς
 τῶν ἀποφράδων ἡμερῶν
 τοὺς βλέπω τώρα στήληδες
 μ' αἰσθήματα γενναία...
 πῶς εἰς ἄλητοτὸν καιρὸν
 ἔγιναν ἅλα νέας.

Ὅπως μεγάλος ὁ Στρατὴς μὲ τὸ σπαθὶ' στὴ μέση,
 ἀλλὰ μεγάλος κ' ὁ λαός, ποῦ στέκεται πλησίον τοῦ,
 μηδεὶς δὲ λόγος σημεῖρα καὶ στίχος ξερακίεοι
 κρὸς ἀξίον ἐγκόμιον τῶν πόσων θαυμασιῶν σου.

Καὶ τώρα, Περιπέτο, χωρὶς καιρὸ νὰ χάνης
 ταῖτιά σου καὶ τὰ μάτια τέσσερα νὰ τὰ κἀνης,
 καὶ πρόσθε ν' ἀκούσης καὶ πρόσθε νὰ ὄης
 τοὺς γέροντας τοὺς ἀρχήμους ὡς νέους εὐειδεῖς.

Μὴν εἰσαι σφαλατάς...
 σὺ δὲ καίνε... Βουβαῖου,
 κ' ἄνοθε τὰ γκαβὰ σου
 καὶ βλέπε Βουλευτάς.

Κι' ὁ Περιπέτης χειροκροτῶν μεταμορφώσεως Βουλευτῶν.

Π.—Τι βουλευταὶ κυτταῖον ἡμιδ' στὴν ὄροφή...
 παντοῦ νεότερ' ἀνεί...
 θαρρεῖς, βρε Φασουλὴ μου, πῶς μὲ καμινὰ βαφῆ
 ἡνίκαν ἔλοι νεοί.

Κανένας τοὺς κληροῦς δὲν τοῦ ἀναγνώρισε,
 κ' οἱ Μεφιστοφελῆς
 'στοὺς Φάουστ τῆς Βουλῆς
 νεότερα χαρίζε;

Βλέπω τὴν ἀναγέννησι
 'στοῦ καθενὸς τῆ μοῦρη,
 βλέπω τὴν ἀνακρίνισι
 'στὸν κύριον Βουδουρη.

Βλέπω τὴν σωτηρία μας 'στὸν Στάτ', 'στὸν Μπουφίδη,
 ἀλλὰ καὶ σ' ὄλους τοὺς λοικοὺς,
 ποθοῦνται τώρα μὲ σκοποὺς
 νὰ κάνουν κ' ἄλλαις δοκιμαίαι 'στὴν κοίτην τοῦ κασσίδη.

Στρώνονται μυριάς κλαδιά...
 τί πανήγυρις μεγάλη!
 βρε καλῶς 'ὅτα τὰ παιδιὰ,
 ποῦ θ' ἀλλάξουν κεφάλι.

Βρε καλῶς 'στους τοὺς πατέρας...
 δὲν θ' ἀφίνουν ὅπως πρῶτα
 τὰς ἀργίας των τὰς γαστέρας
 νὰ περνοῦν ζῶη καὶ κότα.

Βρε καλῶς 'στους, βρε καλῶς 'στους... τὸ Ρωμαιοὺ θ' ἀλλάξῃ...
 θὰ γυρῆτε Νουβλέτ;
 θὰ γυρῆτε ρουσφέτι;
 καὶ μοῦ λέν οἱ βουληφόροι: κἀπὶ κἀπὶ αἰθέρος φυλάει.

Τέτοιο πρόγραμμα... παπὶ κἀπὶ κἀπ...
 τέτοιο πρόγραμμα... κἀπὶ κἀπὶ κἀπ...
 ἢ καρδιά μας θὰ πετᾷ
 γιὰ ἡψηλότερο σκοπὸ.

Σκέψεις ὀρθοῦς ἡμίαις,
 γιὰ ρουσφέτῃα μὴ μᾶς ψάλης,
 γιὰ ρουσφέτῃα σὺν μᾶς λὲς
 εἶναι ἀνὰ νὰ μᾶς προσβάλης.

Ὅσοι πρόφρασαν καὶ ἤφρανε, τοὺς γίνουμεν χαλάλι,
 μὰ 'στὸ μέλλον τέτοιο πρόγραμμα θίναν προσβολὴ μεγάλη.

Πάψε πᾶν νὰ μᾶς τὸ λές...
 φροῦ 'στὸ τρις ἀνάθεμά το...
 τώρα φέρεις τῆς χολαῖς
 τῶν πατέρων ἴθνη κάτω.

Ὁ πατέρας προσφιλεῖς
 νέας ἀληθῶς Βουλῆς,
 νὰ πιστέψω σ' ὅ, τι λέτε;
 νὰ πιστέψης, Περιπέτε.

Κι' ἀπόρουμε κ' ἔμεις τώρα πῶς γι' αὐτὸ τὸ σαλοπρόγραμμα
 ἔκαλεθ' ἀπὸ χρονοῦς,
 κ' ἄκουσε γιὰ τοῦτο στονοῦς
 στηθοκτύπημα καὶ κλάμμα.

Δὸν μοῦ λέτε, θὰ περνᾶτε δίχως κλιμασργία;
 'στὴν ἀνὸρθωσι τοῦ κρῆτους πορὸς ἀργίας; θὰ γυρῆς;
 δὲν μοῦ λέτε, θὰ λουσάτε νὰ σᾶς δώσουν Ὑπουργεία;
 θὰ πηγαίνομε 'στὸν Ράλλη μὴ χαρὶ νὰ μᾶς γιαντζεῖ.

Ὅμως, πέστε μου κ' αὐτὸ...
 ἀπ' ὅπως σὲ μισοκτενέδες
 σὺν μεγάλῳ κοιτενετέδες
 δὲν θὰ παίζετε κροσσοῖ;

Ὅχι... τοῦ λοιποῦ κανένας δὲν θὰ παῖξῃ τὸν κροσσοῦλη...
 Φ.—Κύτταξε τὸν Ἐδτοῖα, κύτταξε τὸν Κυρκακοῦλη.